

[Svend Auken]

gør kloge mennesker så ikke klogt i at forbedre perioden efter den nuværende statsminister? Det er i virkeligheden det, der er tale om, for jeg tror nemlig ikke, dette kan ordnes på nogle få måneder. Jeg tror virkelig, at vi skal i gang med nogle meget, meget seriøse forhandlinger. Jeg synes egentlig, at meldingerne indtil nu har været gode, og jeg tror, vi kan komme et langt stykke ad vejen i afdækningsarbejdet, og det synes jeg er fint. Hvad angår regeringspartierne, må vi håbe på, om jeg så må sige, den indre omvendelse; jeg tror ikke, det ydre pres hjælper meget. Det ville være omgængelse mod naturens orden, tror jeg, i dag at tage dem med i en virkelig diskussion om obligatorisk overskudsdeling; det ville være næsten lige så belastende for dem som at tage venstresocialisterne med ind i et sådant arbejde. De mennesker er, som det hedder i moderne sprogbrug, blokerede – totalt blokerede.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal bare til hr. Svend Auken sige, at vi så ikke har sat nogen farve på den regering; vi har bare skrevet regeringen.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg må over for hr. Svend Auken bekende, at omvendelsens indre lys ikke har skinnet i VS' hoveder, siden forslaget i en lidt anden version var til behandling her i folketinget. Den version var nu ikke så forfærdelig anderledes; så vidt jeg kan se, er det, der var anderledes i den, hovedsagelig, at man havde præciseret sin stillingtagen til, hvad der skulle ske ved pensionsalderen for de mennesker, som havde medejendringer, for det er ikke engang nødvendigvis almindelige aktier, men ganske enkelt ansvarlig aktiekapital, som jo er noget andet. Dermed skulle det også være ret klart, at VS ikke kan gå ind for forslaget, som foreligger her. Vi kan ikke se noget fremskridt i det. Jeg kunne se mange måder og mange områder, hvor vi kunne lave god arbejderbeskyttelseslovgivning herinde, og hvor vi kunne lave nogle ting, som reelt støttede lønarbejderne, men jeg mener afgjort ikke, dette støtter lønarbejderne.

Jeg synes ikke, de radikale på nogen måde skjuler under bordet, hvad det egentlig er, de vil med denne ordning. De vil have en ord-

ning, hvor man fremmer et interessesefællesskab i det private erhvervsliv mellem virksomhedsejerne og de ansatte, der er på virksomheden på det pågældende tidspunkt. De vil endvidere have en ordning, som gør det lettere at gennemføre en stram indkomstpoltisk ramme, og jeg kan ikke se, hvilken interesse VS skulle have i at støtte den slags synspunkter. Jeg forstår heller ikke SFs synspunkt. Jeg håber meget, at det går på, at man bare vil diskutere med de andre, og at man ikke er gået ind på at sluge de præmisser for en eller anden spredning af ejendomsretten, som er lagt op i dette forslag, for så synes jeg virkelig, det er deprimerende, hvad SF er gået ind på.

Hvad er det så, der sker ved dette forslag? Der sker det, at man tager overskuddet og deler det i to puljer, én til de nuværende aktionærer og én til de nuværende ansatte på virksomheden, og så får de et stykke papir på det. Så går de videre til en ny virksomhed, hvor de får ansættelse, og så får de et nyt stykke papir. De får så en hel masse lapper papir – afhængigt af, hvor mange steder de roterer rundt på arbejdsmarkedet i løbet af deres erhvervsaktive alder. Så får de formelt en indflydelse gennem deres repræsentation i bestyrelsen, men hvad kan de bruge den til? Ja, det er helt klart, at pengene skal blive stående i den virksomhed, vi taler om her. De er ikke til nye eksperimenter, altså eksperimenter med miljøvenlig teknologi eller noget i den stil; de bliver på de virksomheder, der eksisterer, og som er oprettet på de nuværende aktionærers betingelser, og dem kan man så få en eller anden formaliseret indflydelse på. Hvad vil den indflydelse så blive brugt til? Den bliver i realiteten brugt til, at der lægges et pres på medejerne, altså de almindelige lønmodtagere, i retning af, at de skal være med til at maksimere profitten, som det hedder i det sprog, på den enkelte virksomhed og de skal være med til at foretage nogle rationaliseringer, nogle tempoopskrunchinger og alle de ting, vi kender fra arbejdsmarkedet. Det skal de nu tage et medansvar for for at få den enkelte virksomhed til at køre så godt som muligt. Man vil med andre ord bilde dem ind, at vejen frem i dette samfund er at tro, at man har fået lidt indflydelse og er blevet en lille kapitalist, og det synes jeg er noget skidt. Det positive i denne sammenhæng er, at temmelig mange